

Felsőkrisztina

2011. ADVENT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

Isten születik...

Jön az Úr! S mi sokszor – a saját példámon még inkább látom – ahelyett, hogy örömteli várakozással, izgatottan, mint egy kisgyermek, váránk, tán elébe is sietnénk (persze mindezt ünnepien kiöltözve), csak csapzottan, kimerülten rogyunk le ott, ahol vagyunk. Sőt már sokszor tán az is mindegy, hogy eljön-e, vagy majd csak a karácsonyt ünnepeljük meg, hogy itt volt. De talán helyesebb, ha így mondom: köztünk volt. „Tulajdonába jött.” (Jn 1,11)

Világos már számunkra: kell az áldozat, kell a készülődés ahhoz, hogy ünnep legyen az a nap, de tudunk-e, akarunk-e pihenni? Nem tunyán eldőlni! Pihenni! Akarjuk-e újra felvenni a jármot? Akarjuk-e mindezt örömmel tenni? Nagylelkűen... A betlehemi kisdud fázós mosolya, Szűz Mária gondok között is végtelenül boldog alakja, megtanít-e arra, hogy hogyan kell ma, a mai napi nyűg közepette is derűs örömmel várni? Örülni a pillanat felejthetetlen varázsának.

Több ezer éven túl még ma is kegyetlennek tűnő konkrétsággal merül fel a kérdés, (mely annak idején megelőzte az első jövendölést a majdani karácsonyról): „Ádám, hol vagy?” (Ter 3,9) Ember, hol vagy? Készületünkben ne feledjük el újra és újra feltenni a kérdést: Hol tartok most? Hogy kerültem ide és hova vágyom? Az advent a vágyaink kifejezése: „Ó, bárcsak széttépnéd az egeket és leszálnál!”

(Iz 63,19b)

Isten születik. Hol az ember?

Hova jutottam a betlehemi jászoltól? Akarom-e elfogadni Isten jelenlétét, hogy ünnep legyen a karácsony?

Miklós atya

Jövendölés az Ószövetségből elmélkedésre

„Az Úr maga ad majd nektek jelet. Íme, a szűz fogan és fiút szül, és Emmánuelnek fogják hívni. Aludtتهjet és mézet eszik majd, hogy megtudja vetni a rosszat és a jót tudja választani.

A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát; akik a halál árnyékának országában laknak, azokra világosság ragyog. Megsokasítod az ujjongást, megnöveled az örömet; örvendenek színed előtt, ahogy örvendenek aratáskor és amint ujjonganak akik a zsákmányt osztják. Mert összetöröd terhes igáját a vállára nehezedő botot, és sanyargatójának pálcáját, mint Midián idején.

Mert gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk; az uralom az ő vállán lesz, és így fogják hívni: Csodálatos Tanácsadó, Erős Isten, Örökkévalóság Atyja, Béke Fejedelme. Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége Dávid trónján és királysága fölött, hogy megszilárdítsa és megerősítse azt joggal és igazsággal, mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete műveli ezt.”

(Iz 7,14kk. 9,1-3. 5k)

„Rossz voltam,
s Te azt mondtad jó vagyok! Csúf,
de Te gyönyörűnek találtál!
Végighallgattad mindig,
amit mondtam,
Halandóból így lettem
halhatatlan!”

(Pilinszky János)

„.....Szia.... A hétvégén lapzárta...”

Ismerős szöveg. Sokszor köszöntött így ránk a „Felsőkrisztina” - vagy más néven „Plébániai értesítő” - főszerkesztője Szerdahelyi Csongor 1997 óta. Akkor történt ugyanis, hogy a képviselőtestületi ülésen felvetődött, hogy jó lenne egy plébániai lap. Néhányan felkaroltuk az ötletet, és megszületett az újság, mindjárt egy profi főszerkesztővel, hiszen Csongor épp ezidőtájt jött haza külföldi kiküldetésből, és szívesen vállalta a feladatot. Az első szerkesztőség munkáját hatan végezték: Babics Balázs, Béres György, Müller Ferenc, Schimmer József, Szerdahelyi Csongor és Vasdinnyey Miklós. Célunk az volt, hogy legyen egy fórum, amely tájékoztat a plébánia életéről, a híveknél, a hívekről szól, ezáltal segítse a közösség életét, egymás jobb megismerését.

Így, tizenegynéhány év távlatából visszatekintve, elmondhatjuk: ez többé-kevésbé sikerült. Ki ne emlékezne Müller Feri riportorozatára, amelyet plébániánk lelkipásztoraival, illetve a templomhoz kötődő atyákkal készített, vagy Vasdinnyey Miklós sorozatára, amelyben a templom üveglakait mutatta be. A lap hasábjain keresztül megismerkedhettünk a testvér-plébániáinkkal határokon belülről, és kívülről egyaránt. És a sort lehetne még folytatni. Közben természetesen nyomon követtük a plébániai élet eseményeit, történéseit is. Bemutattuk a plébániai közösségeket, akik beszéltek életükről, céljaikról, terveikről. Ebben a szerkesztők segítségére voltak „külsőseink” is, akik egyre többen és egyre gyakrabban szóltak meg a lap hasábjain, például Tókés Tünde, Lukách Krisztina, Szende Ákos, Jakab Péter és még sokan mások.

A kezdet nem volt könnyű, mondhatni hősi idők voltak. Gépeltük a kézzel írt szövegeket, írtuk a floppy-kat, és – többnyire az utolsó percben - rohantunk velük a „szerkesztőségbe”, amelynek Babics Balázs és felesége, Zsuzsó adott otthont. Ott aztán sokszor éjfélig (vagy még tovább) folyt a munka. Olvastuk az írásokat, „pofozgattuk”, majd ha elkészültünk vele, „Miklós tanár úr” lektorálta, húzott belőle, ha kellett, vagy olvashatóbbá tette. Eközben Balázs – a tördelőszerkesztő – alakította a lap végső formátumát. És ez így folyt lapról-lapra. Később, persze az internet terjedésével, egyszerűsödött a szerkesztői munka, Balázsék munkája azonban változatlanul megmaradt. Ahogy az évek teltek, az élet alakította a szerkesztőséget is:

Schimmer Józsi bácsi, majd Müller Feri is már csak külsősként írt az újságba, viszont stabil, meghatározó taggá vált Lukách Krisztina, Zsabokorszky Zsolt, és Rochlitz Bernadett.

Itt tartunk ma, és azok, akik eddig életben tartották a „Felsőkrisztinát”, most átadják a stafétabotot. Az előző számban már olvashattuk elköszönésüket. Most Márton atya és a szintén leköszönő képviselőtestület

nevében megköszönjük azt a csaknem 15 éves munkát, amit tevékenységükkel a plébániai közösség érdekében tettek.

Reméljük, tanácsaikkal, esetleges írásaikkal továbbra is segítik az új szerkesztőséget.

Balázs, Feri, Csongor, Miklós!

Köszönjük.

Béres György

Új egyházi év, az új tanév után, új újság, új szerkesztőség, megújuló hálaérzet az előző szerkesztők munkájáért. „Öltsétek magatokra az új embert, aki az Isten szerint igazságosságban és az igazság szentségében alkotott teremtmény.” (Ef 4,24)

Miklós atya

Adventi
Áhítat

2011. december 11.
19 órakor

Szeretettel várunk,
várjuk Önt templomunkban
(1124 Bp., Apor Vilmos tér 9.)

Vendégünk:
Zsodi Viktor sch.p.
piarista atya

FELSC-KRISZTINÁVÁROSI GITÁROS EGYÜTTES 1990
FEGE

! Ezen a napon,
az esti 6 órás mise lesz a "gitáros-szentmise".

emil

Új képviselőtestületünk van

Az őszi hónapokban megtörtént az új képviselőtestület tagjainak megválasztása. A meghirdetett menetrend szerint a hívek javaslataik alapján jelöltek állítottak, majd szavazással választották közülük azt a 16 főt, aki november 27-én a fél 11 órai szentmisén tette le az esküt. Mielőtt az új testület névsorát ismertetnénk, szeretnénk ismételt köszönetet mondani a leköszönő testületi tagoknak, különösen azoknak, akik az új testületben már nem vesznek részt. Többségük több cikluson keresztül tevékenykedett a plébánia és a hívek javára.

Méltányos, hogy név szerint is megköszönjük: Füredi Ivánné, Marosi Gabriella, Muhi András, Pongrácz Judit, Szende Ákos, Szerdahelyi Miklós és Vajna László áldozatos munkáját. Kérjük, hogy lehetőségük szerint, ötleteikkel, javaslataikkal továbbra is támogassák az új testületet.

Köszönjük azoknak is, akik vállalták a jelölést, de a szavazás alapján nem kerültek a testületbe, hogy felajánlották munkájukat.

Az új testület névsora pedig: Andrejszki Katalin, Béres György, Csekő Imre, Csiszér Istvánné, Hernády Orsolya, Hernády Tamás, Horváth Lászlóné, Dr. Kovács Ádám, Lukách Krisztina, Molnár Zsuzsa, Péch Antal, Schimmer József, Seidl Tibor, Dr. Sipos András, Szerdahelyi Csongor, Tóth Zoltán. Póttagok: Hajas György, Hornyik Henrik.

Vonzások közt

Vonzások közt, de hívás nélkül,
 elég lehet az égboltnak talán,
 de nem annak a nyomorultnak,
 ki lát és hall, vagy éppen megvakulva
 hideggel, hővel, méterekkel küszködik.

Mert hogyan is lehetnék előbb
 a teljes égboltnál, ha nem
 a hidegért, a hőért, és a
 megalázó méterekért.

Pilinszky János

Krónika

„Advent van! A batártalannak tűnő éjszakában mit ér meggyújtani egy pislákoló lángot? Nem tudom. Csak azt tudom, hogy égni kell! Hogy újra kell kezdeni minden vesztes csata után. Hogy bármi is történt, fel kell állni, és újra fellobbantani a fényt, a szeretetet, a jószágot, az erényeket. Égni kell, még ha önmagadat égeted is fel.”

Böjte Csaba: Merjünk hinni és szeretni!

Így, az egyházi ó-és újév határán, plébániánk életében két jelentős nap is van, mégpedig, Szent Márton és Szent Miklós napja. Köszöntjük Márton atyát és Miklós atyát: Kérjük a Jóisten kegyelmét számukra, adjon egészséget és erőt áldozatos munkájukhoz. Köszöntésképpen a népszokásokból néhány idézet:

„A liba mellcsontjából az időjárást jósolták meg: Ha a csont fehér és hosszú volt, havas telt jelzett, ha pedig barna és rövid, az sáros telt ígért.”

„Aki Márton-napon libát nem eszik, egész éven át éhezik.”

„Ha Márton fehér lovon jön, enyhe tél, ha barnán, kemény tél várható.”

„Ha Márton napján a lúd jégre áll, karácsonykor sárba jár”

Szent Miklós püspököt a pécek, gabonakereskedők, halászok, révészek, vízimolnárok, diákok, eladólányok, polgárvárosok, polgárok patrónusaként tisztelték. Személy és családnevek őrzik emlékét. A Miklós-napi tréfás gyóntatás is középkori diák hagyományból ered.

Gimesben még a hetvenes években is élt a szokás, s a Mikulást alakító legény a következő versikét mondogatta:

Jani, Mari, Piroska

Tudjátok-e, mi van ma ?

Hoz az öreg minden jót

Piros almát sok diót.

Hát még mit, hát még mit?

Frissen vágott suhogót.

*

Visszatérve a Veni Sancte utáni időszakra, a nyári pihenő után újra megindult a közösségi élet. Örömről, Miklós atya, hamar jó kapcsolatba került a hívekkel, különösen a fiatalokkal, a gyerekekkel. Elkezdődtek a hitoktatások, így a felnőtt hittan is, melynek témája idén az egyháztörténet.

Az októberi rózsafüzér-imádságon és litánián – amelyet az imacsoportok tagjai vezettek – többen vettek részt, mint az előző években. Hittanosaink az egyik rózsafüzért maguk vezették, és imádkoztak magukért és társaikért. Az első keddi esti szentségimádások szeptembertől folytatódtak, immár Miklós atya vezetésével.

*

Az „ora et labora” intelem alapján, híveink szép számmal vettek részt az őszi kerttakarításban. Köszönjük a kicsiknek és „nagyoknak” a munkát, és Sikota Krisztina képviselő asszonynak, hogy közbenjárására évről-évre kapunk önkormányzati támogatást is a hulladék elszállításához.

*

Türelemmel és megértéssel viseljük – mivel mást úgy sem tehetünk – az építkezéssel járó kisebb kényelmetlenségeket. Lassan megszokjuk a kertkapuk használatának rendjét is.

Amint előzőleg jeleztük, a templomban kicseréltük a konvektorokat (egy még várat magára). Reméljük, kevesebbet kell fázunk az idei télen... Kicsit megkésve, de talán még a komolyabb fagyok előtt elkészül az urnatemető lejáratainak új burkolata is. Jövőre pedig megkezdődik a templom külső tatarozása.

*

Beléptünk az új egyházi évbe. Mire lapunk megjelenik, a lelkesebbek már elkészítik az adventi koszorújukat, hiszen november 26-án – hagyományainkhoz híven az idén is megtartjuk a koszorúkészítést a plébánián.

*

Adventben minden szombat este – a szentmise után - gyertyagyújtás lesz. Az elmélkedéseket Miklós atya tartja.

Hétfőn, szerdán és szombaton, reggel 6 óra körül rorate szentmisék lesznek.

Béres György

„Világunkat a barbárságba való visszaeséstől, a pusztulástól csupán a tudatos értékváltás mentheti meg. A mai, fogyasztói, csak az élvezetekre törekvő kultúra helyett a betlehemi, názáreti csendes élet méltóságába kellene Krisztust követnünk. Más út nem adatott az emberiségnek.”

Böjte Csaba: Merjünk hinni és szeretni!

Őszi gondolatok...

Ezt a cikket 2007-ben írtam a Felső-krisztinavárosi plébánia vendégszobájában, amikor a Városmisszió idején itt vendégeskedtem.

A cikk a Kertvárosi Krónika c. újságban jelent meg, még abban a hónapban. Ám talán érdemes lehet itt is az olvasásra...

Egy temetőben történt. Szép, őszi délután volt, s én álltam az egyik gesztenyefa alatt. Néztam az elhagyott sírokat, és merengtem az élet nagy dolgain. Egy idős hölgy közeledett. Lassan lépdelt, maga elé tekintgetve, nehogy elessen. Nem messze tőlem megállt egy sír előtt egy kicsit pihenni. Felnézett, és megakadt a szeme az elhagyott síron, melyet lassan teljesen belepett a falevél. Aztán erőt vett magán és odalépett a felborult virágcserepéhez, amelyben egy csoda folytán még virágzott valamennyire a büdöske, a múlt egyetlen túlélője. Lassú mozdulattal helyére állította, majd felegyenesedett. Elolvasta a névtáblát és mintha egy imát mondott volna, mozdulatlanul állt egy darabig. Aztán keresztet vetett és tovább haladt lassú lépeteivel a temető kijárata felé.

Valóban nem hagyományos eset – gondoltam, és kezdtem megérezni azt, aminek hiányától sír a világ. Ebben a tettben ugyanis nem volt semmi hatalmas, nem volt semmi nagyzolás, sem figyelemfelkeltés, sem érdek, semmi ami gonosz műve lehetne. (Nem egy számonkérés volt a hozzátartozóktól.) Ez csak egy gesztus volt, egy kis rászánt idő, odafigyelés, amely nem várt semmi viszonzást. Csupán az emberi méltóságból fakadó tett volt, amely hajlandó volt használni azt az erőt, amely minden emberben megvan. Ez a tett pedig olyan, mint egy tiszta reménysugár, hogy még akad olyan, aki ezt az erőt fel meri használni és nem fél az áldozathozataltól, sem az emberektől.

Csak az a kérdés, ha az emberfia eljön, vajon talál-e hitet a Földön! (vö.: Lk 18,8) Vagy ennek

analógiájára: csak az a kérdés, talál-e majd embereket, akik mernek méltóságuk erejével tenni, „csupán” az Ő kedvéért és az iránta érzett szeretetből! A városmisszió öröme felbuzdulva, újítsuk fel szívünkben az „első szeretetet”, amit Isten iránt éreztünk, lerázva a vágyaink és szokásaink által ránk rakott láncokat, és minden nap igyekezzünk „titkos kincseket” gyűjteni örök hazánkban, Isten országában!

Molnár Miklós
Felső-krisztina, 2007. október

Akkor még nyár volt...

Nyárbúcsúztató, családi fagyaltozást tartottunk szeptember 25-én, vasárnap délután. Különösen a kisgyermekesek jöttek el nagy számban, hogy először a Gondola cukrászdában ki-ki megkapja a talán utolsó idej fagyit, utána pedig a Feneketlen-tó melletti parkban közös játékkal, beszélgetéssel töltsük az időt. Végezetül, pedig, a játszótéren igyekeztünk kiválogatni a sok gyerek közül, kiket is kell hazavinnünk.

A jóbangulatú délután után már gondolkozunk azon, hogy megpróbáljuk fagyalittal köszönteni is a nyarat.

Adventi programok a Felső-krisztinavárosi templomban 2011-ben:

**GYERE,
VÁRLAK!**

December 4-én, vasárnap, 10 órától
ajándékkészítő kézműves foglalkozás

December 6-án, kedden, du. 5-kor jön, jön a
MIKULÁS!

December 11-én, vasárnap este 7-kor **Gitáros áhítat**

December 12-én, hétfőn, reggel 6 kor **hittanos Rorate,**
utána közös reggeli

December 8-án, csütörtökön 15 órától
időseink adventi délutánja

Minden hétfőn, szerdán, szombaton
Rorate Szentmise!

Gyerekszáj

„Öröme vagyunk meghívva” - hangzik a diákmiséen a prédikáció, és a kijelentést követi is a kérdés: Hogyan juthatunk el erre az öröme?

Az egyik kisfiú buzgón jelentkezik, majd kiesik a padból, és egyszuszra kiabálja bele az elétartott mikrofonba boldog felismerését: Hajók vagyunk!

Derűtség.

- Lefordítom - mosolyog Miklós atya: Ha jók vagyunk!

Így születik gyerekek-felnőttek az összekacsintós szállóige: igen, igen, hajó vagyok!

Hegyvidéki Családi Nap

„Változik körülöttünk a világ, ugyanakkor szükségünk van néhány állandó támpontra. Az egyik legfőbb fundamentuma életünknek a család, amely a világon mindenütt, minden emberi kultúrában létezik, és mindenhol a társadalom alapegységeként tekintenek rá. A család e kitüntetett szerepét páratlan sokoldalúságának és rugalmasságának köszönheti. Egyszerre lehet a munkamegosztás racionális kerete, elsöprő erejű érzelmi közösség, melyet hétköznapi szóval otthonnak nevezünk, vagy éppen a társadalmi szerepek elsajátításának egyedülállóan hatékony színtere, hogy csak a legfontosabb előnyeit soroljuk.

Ugyanakkor a család intézménye sem sebezhetetlen, ha időlegesen meggyengül, tennünk kell érte, hogy ismét erőre kapjon, és maradéktalanul betölthesse hivatását.” (Pokorni Zoltán)

E gondolatoktól vezérelve szervezett a XII. kerületi Önkormányzat a Család Évében 2011. november 19-én, Szent Erzsébet napján, a kerületi egyházközségek bevonásával „Jövők záloga a család” címmel családnapot a MOM Kulturális Központban.

A rendezvényen kicsik és nagyok egyaránt kedvükre válogathattak a gazdag programkínálatból. A gyerekeket délelőtt zenés-táncos előadások szórakoztatták a Színházteremben. Aki pedig saját kezűgyességét szerette volna kipróbálni, az plébániánk művészeivel alkotott az emeleten: készíthetett Andrejszki Katalin segítségével saját családját virágok formájában ábrázoló, gyönyörű gyertyát vagy Orient Enikővel Szent Erzsébet csodálatos rózsáit selyemszalagból, varrhatott Oláh Enikővel tüneményes babzsák-babákat, és mutatós ékszereket nemezelhetett Kisberez Judittal, Mózessy Egon vezetésével pedig egy látványos, több táblából álló játszótéri jelenetben örökíthette meg önmagát életnagyságban, amely még egy ideig megtekinthető a MOM Központban.

A felnőtteket a legkülönbélebb, a családi élet szinte minden területét érintő előadások várták, amelyekről sok hasznos gondolattal, tanáccsal, ötlettel távozhattak a hallgatók. Ezen előadások révén egyben bemutatkozott a kerületünkben működő Családepítő Klub, a Hegyvidéki Családsegítő Központ és a Családi Szolgálatok Ligája is.

A délelőtt csúcspontjának a négy püspök találkozóját tekinthetjük: Dr. Székely János, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye segédpüspöke, Dr. Orosz Atanáz, a Miskolci Exarchátus püspök-exarchája, Dr. Szabó István, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke és Dr. Fabiny Tamás, a Magyarországi Református Egyház Északi Kerületének püspöke a családban megélendő elfogadásról, szeretetről és bizalomról, valamint a jó kommunikációról és a helyesen kialakított szabályokról beszélgetett.

A délután fénypontját pedig az egyházközségek előadójának műsora jelentette, ahol elsőnek Tőkés Tünde vezényletével plébániánk szkolája lépett fel szívet és fület gyönyörködtető, csodaszép énekléssel, ahogy azt már megszoktuk tőlük.

Mózessy Egon ragasztott mozaikokat készített a gyerekekkel.

Andrejszki Kati is játékosan taníttatta az iparművészet - itt épp a gyertyakészítés rejtelmét.

„Én boldog pillanataimban gyermeknek érzem magamat és akkor derűs a szívem, ha munkámban játékot fedezek föl. Félek a játszani nem tudó emberektől és mindig azon leszek, hogy az emberek játékos kedve el ne lankadjon, hogy azok a szűkös életfeltételek, melyek a játék kedvét és lehetőségét szegik, megszűnjenek.”

(József Attila)

A földszinti folyosókat a kerület iskolásai által készített családfa-rajzok díszítették. Izgalmas és egyben megkapó volt látni ezeket a gyermekkézzel rajzolt-festett egyedi családfákat. Azt hiszem, családnapon és hivatalos családfa készítő versenyen kívül és túl is érdemes elmerülnünk családjunk múltjában és eredetében, s esetleg gyermekeinkkel együtt közösen elkészítenünk saját családfánkat, hogy mélyebben megismerjük önmagunkat, és erősítsük családjunk identitástudatát.

Ezen írásban nem jut hely minden egyes esemény bemutatására. Összefoglalva azonban kijelenthetjük – és többen elismeréssel és örömmel mondták –, hogy aki ott járt a családnapon, nagyon jól és hozzáértően szervezett, értékeket közvetítő rendezvényen, csodálatos napon vehetett részt, amely valóban a családról szólt, s nemcsak a családoknak...

Hernády Szemere Rita

ALAGuló hittanosok

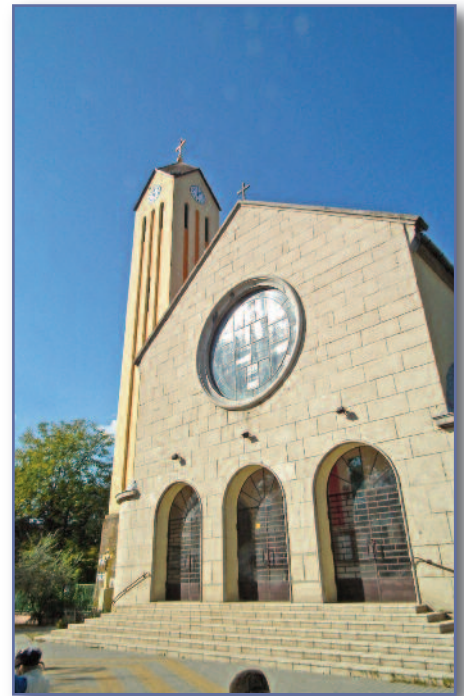
Egy gyönyörű őszi nap hideg reggelén apró, ám lelkes csapat indult a Nyugati pályaudvarról kirándulni - 3 gyerek és 5 felnőtt képviselte a hittanosokat a szokásos éves kalandozáson.

A cél idén Alagi-major és Újpest volt. Kriszta néni és Miklós atya mesélt az alagi templomromnál annak történetéről, majd némi testi és lelki táplálék után (tízórai és ima) nagyon jól játszottunk. A „nyulak és a róka” minden résztvevőnek kedves emlék.

Visszafelé a vonatot alig értük el, mert hol valamelyik gyereket, hol Miklós atyát kellett előhalászni az izgalmasnál izgalmasabb bokrok alól, ahol akár még lelkét kilehelt siklót is lehetett találni...

Következő megálló az Újpest-Kertvárosi Szent István plébánia, ahol szívélyesen fogadtak minket is, de az új káplánunkat legszívesebben ott is tartották volna. Nála jobban senki sem ismeri a templomot, nincs olyan zuga, amiről ne tudna mesélni valami érdekeset!

Délután derült ki, mi a beharangozott meglepetés: a helyi tűzoltó-parancsnokságon vártak minket, még a kocsikba is felszállhatott volna bárki, de sajna, nem volt vállalkozó szellemű a társaságban. Talán, ha lett volna 18 év alatti férfi...

Ha nem vigyázunk, jövőre a szervezők többen lesznek, mint a meghívottak, ezt mégsem hagyhatjuk!

Mikófalvy család

„Nem sánta az, aki együtt
lelkendezik a csúszkálókkal.”

(József Attila)

Adventi kisszótár

Gyakorlati útmutató hitünk megéléséhez. Jelen összeállítás egy-egy lehetőség arra, hogy karácsonykor tisztább szívvel, gazdagabb lélekkel találkozzunk a közénk testesülő Istenfiúval.

A címszavak csak gyújtópontok. A tűz táplálása és melegének hőfoka rajtunk múlik. Szemezgessünk hát nyugodtan, s azt éljük meg, amit jó lélekkel tudunk vállalni aznapra. Sok kegyelmet és kitartást hozzá mindenkinek!

Alamizsna

Mt 6,1-4 és 2Kor 8,6-15

„...szegények mindig lesznek közte-tek.” Amink csak van, mind ajándék és azért kaptuk, hogy másnak is adjunk belőle.

Legyen látó szemünk, halló fülünk, érző szívünk, hol, kinek tudnánk adakozni, segíteni.

Bűnbánat

ApCsel 3,19-21 és Jak 4,7-11

Megtisztult lélekkel várjuk az Urat! Szabaduljunk meg bűneinktől, melyek elválasztanak tőle. Ha bízunk benne, nincs olyan véték, amit meg nem bocsátana. Merjünk gyónni és áldozni! Söpörjük ki szívünk pitvarát, hogy tiszta hajlékban fogadhassuk drága vendégünket.

Alázat

Fil 2,1-11

Krisztus példáját kövessük nehéz helyzeteinkben is. Ne zúgolódjunk, hanem alázatos lélekkel viseljük megpróbáltatásainkat. Ő teljesen megalázta értünk magát, egészen a kereszthalálig.

Család

Égi terv, hogy kivel élünk együtt. Családtagjainkat nem mi választottuk, kaptuk őket. Együttélésünk bizonyára üdvösségünket szolgálja, ha egymást ajándékként fogjuk fel. Éljük meg jól e nagy lehetőséget. Figyelmes szeretettel aranyozzuk be mindennapjainkat!

Betegek

Fontos feladatunk ápolásuk, látogatásuk. Krisztus az egyetlen gyógyír minden bajra. Őt adjuk nekik! Legyenek példaképeink Batthyány-Strattmann László és Teréz anya. Ők is az Úrban elmélyült lélekkel gondozták, gyógyították a körülöttük lévő testi-lelki betegségeit. Mi is képesek vagyunk rá.

Elköteleződés

Komolyabban és tudatosabban kötődünk Krisztushoz és egyházához. Buzgón tevékenykedünk és biztassuk egymást a jóra. Tetteinkhez kérjük a Szentlélek ajándékait.

Béke

Jn 14,27-28

„Boldogok a békességszerzők...” Ugye ismerősek e szavak: „Békesség nektek!”? Sok helyen olvashatjuk a Szentírásban. Nem véletlenül. Csak békében lehet Istent megtalálni, nyugodtan élni, alkotni, megfontoltan tervezni. Rohanós, zajos világunk Krisztus igazi békéje után kiált. Mi megadjuk ezt neki? A nyugalom hordozói, a béke hírnökei vagyunk? Merjünk azok lenni!

Ellenségszeretet

Mt 5,43-48

Ők is Isten gyermekei, Krisztusban embertestvéreink. „Ha megdobnak kővel, ...” Bárányok legyünk, ne birkák! Ha csak azokat szeretjük, akik minket, mitől leszünk különbek? Mindig legyünk készségesek a párbeszédre. Imádkozzunk értük és a velük való kibékülésért.

Bizalom

Mt 6,25-34

A Fausztina nővér látomása alapján festett Jézus-kép alatt ez a felirat áll: „Jézusom, bízom benned!” Elsősorban végtelen irgalmában. Hiszen mi másban is bizhatnánk? Az isteni gondviselés értünk van, de mi is kellünk hozzá. Ha Isten így bízik bennünk, nekünk is kell Őbenne, de embertársainkban is. A bizalom a hit és a szeretet forrásából fakad.

Idő

Csak az értékes dolgokra szánjuk! Ne az imától sajnáljuk! Ha összeszedjük magunkat, mélyen magunkba térünk a kegyelem segítségével, tisztán látjuk majd, mi a fontos, mi a fölösleges. Rendezett lesz napi életritmusunk és csökken a „hulladék idő”.

Böjt

Mt 6,16-18

Testileg-lelkileg egyaránt megtisztít. Jézus 40 napra a pusztába vonult böjtölni, kiüresítette magát. Így készült Isten tévére: megváltásunkra. Ha bármily komoly is böjtünk, az roppant csekély marad Krisztus értünk hozott áldozatához képest. Ám akkor is jókedvű felajánlásból tegyük, ne szomorú muszájból.

Igehirdetés

Tanúságtétel a világban.

Élj úgy, hogy megkérdessenek, mi-
ben hiszel. S ha érdeklődnek, valld meg előttük keresztény hitedet, beszélj nekik Istenről és hirdesd az Örömhírt.

Tégy másokat is nyitottá a hit ajándékának befogadására!

Ima

Rendszeres és mélyebb legyen Teremtőnkkel való párbeszédünk. Nekünk van rá szükségünk, nem Neki.

„Bármit kértek az Atyától, megadja nektek.” De ne kényszerítsük őt olyan dolgok megadására, melyek nem válnak javunkra.

Csöndesedjünk hozzá, hogy meghalljuk szent sugallatát és alázatos lélekkel mondhassuk:

„Legyen meg a Te akaratod!”

Isten utáni vágy

Téged akarlak, Istenem, vágyódom rád és országod után.

Gazdagodjunk lelki olvasmányokkal, imákkal, versekkel, gondolatokkal és más kulturális értékekkel: zene, film, előadás, stb.

Minden szépben és jóban megtalálhatjuk Őt.

Megbocsátás

Mt 6,12-15 és Mk 11,24-26

Szívből, feltétel nélkül tegyük. Hányszor? „Hetvenszer hétszer.” Hogyan? „... miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” Krisztus gyilkosainak is megbocsátott. Előttünk a példa, amit kezdhünk követni:

„Ne nyugodjék le a nap haragunk fölött!”

Munka

Végezzük pontosan, lelkiismeretesen, rendezetten napi feladatainkat otthon és a munkahelyen egyaránt. Legyünk benne kitartóak, állhatatosak, szorgalmasak!

Ne válogassunk, minden dolog elvégzése fontos.

Örüljünk, hogy a Gazda szőlőjébe hívott munkálkodni.

A szüret végeztével, reméljük, ott is tart minket.

Nyitottság

Hangoljuk finomra érzéseinket, tárjuk ki szívünk-lelkünk kapuit a Kegyelem előtt, hogy a világ zajában is meghalljuk hívó szavát. Mindent vizsgáljunk meg, de csak az igazi jót kövessük s alkalmazzuk.

Önmegtartóztatás

Gal 5,22-26

Erős akarattal vessünk számot és mondjunk le rossz szokásainkról, szenvedélyeinkről. Krisztusra támaszkodva hagyjuk el a sötétség cselekedeteit, legyünk a világosság fia. Önként vállalt följánlásunk legyen csöndes elköteleződés a tökéletesség felé vezető úton.

Öröm

Mt 5,3-12

A folyton savanyú arcú, bánatos keresztény tényleg az öröm hírnöke? Hitelesen tükrözi Isten végtelen boldog, szeretetteljes mivoltát a világnak? Derűs lélekkel, reményteljes szívvel éljünk és hittel sugározzunk az evangélium tanítása szerint. „Örvendezzünk mindnyájan az Úrban!”

Rend

„Rend a lelke mindennek.”

Tárgyi dolgaink körül, életvitelünkben, embertársainkkal, de legfőképp Istennel való kapcsolatunkban tegyünk rendet! A világ csodás harmóniában él. Ha kicsit figyelünk működésére, elleshetjük az Istenre hagyatkozás szent titkát és mi is boldogan élhetünk.

Rorate mise

„Uram, jó nekünk itt lenni!” Imádságos lélekkel térek az Úr házába és boldogan szánom rá időmet. Ne legyünk restek, szánjuk rá magunkat annak meglátogatására, Aki a legtöbbet adja nekünk. Kis fáradságunkért végtelen kegyelmekben részesülünk.

Szegénység

Mt 19,21-22 és 19,29; Mk 10,28-31
Ne vágyjunk többre, mint ami szükséges. Az anyagi javak elvonják figyelmünket, időnket az isteni dolgoktól.

Tudjunk a bővelkedés után szűkölködni is. Lelki ajándékokban legyünk inkább gazdagok.

Szentírás

Isten üzenete az emberhez.
Aplantanterv és útmutató keresztény életünkhöz. Naponta olvassuk?!

Szeretet

Róm 12,9-16

„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta érte.” Életünket talán nem, de időnket, pénzünket, tudásunkat, talentumainkat oda kell adnunk naponta egészen eléggő áldozatként azoknak, akikkel élünk. Cselekedet nélkül a szeretet is halott. Minél többet adunk belőle, annál több marad. Válogatás nélkül mindenkit szívből szeressünk és tegyük a jót!

Szolgálat

Itt vagyok Uram, rendelkez velem!
Készen állok mindenre. Bármit is kérész tőlem, elfogadom és azt teszem. Mások lábát is megmosni?
– Azt is. Mások helyett is tenni?
– Igen. Ha balgának néznek, akkor is?
– Bizony, akkor is. Ne válogassunk, csak hűségesen úgy tegyük a dolgunkat, hogy végül így szóljanak hozzánk:
„Te becsületes, derék szolga, menj be urad örömébe!”

Türelem

Jak 5,7-10

A türelem a remény és a hit gyermeke. Csak az lesz türelmes életében, aki mély bizalommal él szívében Isten iránt. Ne kapkodjunk, legyünk bölcsen megfoltoltak, higadtak. Jób is kitartott türelmesen megpróbáltatásaiban.
Egymással se legyünk türelmetlenek, hanem nyugodt lélekkel hallgassuk meg a nekünk szánt szavakat. Sokszor a párbeszéd végére elő is kerül a probléma megoldása.

Virrasztás

Mt 24,37-44 és 25,13

Éberem várjuk az Úr eljövetelét, a vele való találkozást, mert mint írva van: „Nem tudjátok sem a napot, sem az órát!” Ha folytonos várakozásban élünk, odaszánva mindenünket a legfőbb jónak, valójában mindegy, mikor lesz a nagy találkozás. De addig is nagy hűséggel tenni kell napról napra dolgainkat.

Kálmán József atya

**Anyakönyv
2011.****szeptember-november****Keresztelések**

Bagdy Viktória Mária
Blasovszky Barnabás
Kozma János
Dajka Csenge Viktória
Gilyén Laura Margit
Becze Máté
Nyiri Barnabás
Czeti Vince
Keller Dávid Balázs
Borrios Villala Milán
Molnár Ádám Tamás
Muhi Szabolcs Kristóf

Esküvők

Maczuka Mihály – Ránky Zsófia
Marton András – Dr. Udvardy-Nagy Kinga

Temetések

Dr. Barabás Aladárné (Iréen)
Király Józsefné (Terézia)
Dikle Ferencné (Eszteella)
Dr. Somlyai Rezsőné (Sára Erzsébet)
Dr. Szabó-Pelsőczy Miklós
Koczka András
Király Ferenc
Hollandia Györgyné (Ildikó)
Sztrakay József
Gerő Györgyné (Erzsébet)
Dosek Lajosné (Ervina Mária)
Fejős Józsefné (Terézia)
Lőrincz István
Valentini Kálmán
Szentgróti Jánosné (Aliz)
Margittai Mária
Traumontana Mária (Rózsika Irén)
Veres Lajos
Takács Józsefné (Klára)
Szarvas Lászlóné (Mária)
Dóra Tibor László
Agárdi János
Ughy Elek
Dr. Rác Eleménné (Ágota)
Kenderfi József
Mátyás Andrásné (Rozália)
Dr. Bányai Istvánné (Ilona)
Kiss Miklós

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XV. évfolyam, 1. szám 2011. Advent.

Szerkeszti: Molnár Miklós atya. Főmunkatárs: Lukách Krisztina

felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net